

камъ святость-тѣ на Скиніѣ-тѣ и на Богослуженіе-то. Илій былъ вече твердѣ старъ; той зная, че сынове-тѣ му не ведѣтъ себе си добрѣ, и често гы сѣдилъ, но тѣй слабо, чтото тѣи совѣмъ не взимали отъ това.

Въ сѣщо-то время живѣялъ нѣкой си благочестивъ чедовѣкъ, по имя Елкана, който ималъ двѣ жены: Аннѣ и Феннанѣ. Послѣдняя-та имала дѣца; но Анна, ако и да была повече любима на мѣжа си, была бездѣтна, което ъ твърдѣ много огорчавало.

Анна ходила всякъ годинѣ, наедно съ мѣжа си, въ градъ Силомъ, и тамъ приносили свои-тѣ молитвы и жертвы Богу истинному. Веднажъ, като была тамо во время-то на тържество-то, Анна отишла въ Скиніѣ-тѣ сама. Тамъ ся намиралъ първосвященника-тъ Илій. Анна молила Бога усердно да ъ подари сынъ, когото тя обѣщала да посвети на служеніе Богу при Скиніѣ-тѣ. Илій дълго время гледалъ на неѣ, и като видѣлъ, че лице-то ъ гори, и устны-тѣ ъ шавать, безъ да ся чуе дума отъ уста-та ъ, той си помислилъ, че е пѣяна, и казалъ ъ: „не тя е срамъ да доходяшь пѣяна въ Божіа домъ! Иди, истрѣзней!“—„Ахъ“, отговорила Анна, „азъ не сѣмъ пѣяна, но изливамъ прѣдъ Бога скѣрбь-тѣ на сѣрдце-то ми, и молю Му ся да ми помогне. (Между Израилтяне-тѣ ся почитало бесчадіе-то не само несчастіе, но и срамотно нѣчто).—„Иди съ миромъ!“ казалъ ъ Илій: „Богъ Израилевъ да ти испълни молитвѣ-тѣ.“ Подирь нѣколко время Анна родила сынъ и нарекла го Самуилъ.

Кога го отбила отъ грѣди-тѣ си, Анна отишла, наедно съ мѣжа си и съ мѣничкый Самуилъ, въ Силомъ. Като пристѣпила до първосвященника, тя казала: „азъ сѣмъ сѣща-та оная жена, която ся молихъ при тебе Богу и просихъ да ми подари сынъ. Господъ чу молбѣ-тѣ ми, и азъ посвящамъ Богу Неговый даръ. Ето сынъ ми; той нека остане тукъ въ Скиніѣ-тѣ и нека служи Богу во всичкый си животъ“. Като възблагодарила Бога въ умилителнѣ възвышенѣ пѣсень, Анна